

Chichinette – Véletlenül kém lettem

Chichinette – The Accidental Spy – francia, 2019. Rendezte és írta: **Nicola Hens**. Kép: **Gaetan Varone** és **Nicola Hens**. Zene: **Raphael Bigaud**. Szereplők: **Major Cohn** és **Marthe Cohn**. Gyártó: **Amos Geva / Rundfunk**. Forgalmazó: **Cirko Film**. *Feliratos*. 86 perc.

A 98 éves Marthe Cohn több akiktüntetést birtokol, mint a legtapasztaltabb generációsok, és pimaszságban lekörözi bármelyik kamaszt Párizstól Los Angelesig. Kalandos múltjáról évtizedekig hallgatott, azonban egy ideje minden igyekezetével azon van, hogy behozza a lemaradást. Hűséges segítőjével és társával, az egykor neurológusként praktizáló Major Cohnnal, amerikai és európai előadókörutakra indul, hogy újra és újra elmesélje tanulságos történetét az érdeklődőknek. A törekeny aszszonyról alig hihető, de valaha a francia hadseregnek kémkedett, és egyike volt azoknak, akik az ellenséges német vonalak mögé kerülve létfontosságú információkat szállítottak a hadvezetés számára.

Nicola Hens filmje egy rendkívüli személyiséget állít a középpontba, aki számtalan izgalmas, tragikus és felemelő történetet őriz. A Lotaringiából menekülő zsidó család több

1917

1917 – brit-amerikai, 2019. Rendezte: **Sam Mendes**. Írta: **Krysty Wilson-Cairns** és **Sam Mendes**. Kép: **Roger Deakins**. Zene: **Thomas Newman**. Szereplők: **George MacKay** (Schofield), **Dean-Charles Chapman** (Blake), **Mark Strong** (Smith), **Andrew Scott** (Leslie), **Colin Firth** (Erinmore), **Benedict Cumberbatch** (Mackenzie). Gyártó: **DreamWorks Pictures / Reliance Entertainment**. Forgalmazó: **Feliratos**. 119 perc.

Nemcsak a háborús filmek szerelmesei ünnepelhetnek új műfaji klasszikust, az első nagy világégés lövészárkaiba kalauzoló friss filmnyelvi bravúr a cinefil közönséget is bezippantathatja. Sam Mendes egy ízig-vérig brit szuperprodukciónal tért vissza a díjátadó gálák színpadaira. A filmet ráadásul társíróként is jegyzi, a nagypapa visszaemlékezéseiből inspirálódva.

A szűk tér- és időkeretbe szorított veszélyes küldetés sztorija minden erénye ellenére mégis eltölpül a technikai tűzijáték mellett. Az egyik pontból másikba igyekvő két

fiatal katona néhány órás harctéri odüsszeiáját az alkotók egyetlen gigantikus jelenetként tálalják, rafináltan elrejtve a vágásokat. A feszültséget generáló folytonosság első számú hőse a veterán operatőr Roger Deakins, aki letaglózó természetességgel csurogja körbe a figurákat. A komplex feladat megoldása mellett Deakins lélegzetelállító vizuális költeményeket komponál. A rommá lőtt éjszakai kisvárost pillanatokra megvilágító jelzőrakéták fénypornója a mozi szájátós őcsodáját hozza vissza. A film egyszerre idézi Alfonso Cuarón védjegyszerű hömpölygését és Nemes Jeles László híres kézjegyét. A magyar rendező belekényszerítő szemtanúnézőpontját a könnyebb fogyaszthatóság érdekében Mendesék persze jóval levegősebbre nyitják. Nem tapadunk annyira szigorúan a hősökre, inkább egy riasztóan szép poklon át sodródunk velük, valahol az *Apokalipszis most*, az *Acéllövedékek* és a *Ryan közlegény*... vidékein. Deakins képorgiáját Thomas Newman himnikus zenéje festi alá. A két fiatal titán, Dean-Charles Chapman és George

MacKay intenzív jelenlétéhez a brit színjátszás világsztárjai aszszisztálnak, szintén hibátlanul.

Az alkotógárda igazi mesterkurzust prezentál, a karakterek alulírtsága és a sztori giccsbe hajló túlkapásai csak a zsigeri élmény után, utólag árnyalják az összképet. A pusztítás vérfagyasztóan fenséges látványa egyébként is túlnő a konkrét történeten. A természet hang-súlyos jelenléte univerzális és aktuális példázattá emeli a szelíd lankákat apokaliptikus tájjá szántó emberiség értelmetlen tragédiáját.

HUBER ZOLTÁN

tagja bekapcsolódott az ellenállásba, Marthe testvére és szerelme életét adta az ügyért, ami őt magát arra ösztönözte, hogy katonai szolgálatba álljon. A közönségtalálkozón látjuk, hogy a józan és bátor lány, aki egykor sikeresen vette fel a harcot a nácizmussal, ma is bölcsen és kellő humorral ad tanácsot a kortársaknak. Nem kétséges, hogy a mostani Marthe éppen olyan érdekes, mint az 1940-es években harcoló fiatal, de nagyon nehéz kettőjüket egymás mellett bemutatni. A filmben mintha végig ez a két én küzdene egymással, ami életlenné, helyenként lapos-sá teszi a portrét. A várva várt kémtörténetig csak a játékidő felén túl jutunk el, végül csalódottan nyugtázzuk, hogy ezt a fejezetet mindössze elnagyolt vázlatként sikerült ismertetni. Marthe alakja ezzel együtt is izgatja a néző fantáziáját, akinek ezek után érdemes megszerezni a könyvben kiadott visszaemlékezéseket, amiből talán több is kiderül.

BARKÓCZI JANKA

A búcsú

The Farewell – amerikai-kínai, 2019. Rendezte és írta: **Lula Wang**. Kép: **Anna Franquesa Solano**. Zene: **Alex Weston**. Szereplők: **Awkwafina** (Billi), **Zhao Shuzhen** (Nai Nai), **Tzi Ma** (Haiyan), **Diana Lin** (Lu). Gyártó: **Ray Production / Big Beach / Kindred Spirit**. Forgalmazó: **ADS Service**. *Feliratos.* 98 perc.

Awkwafina, *A búcsú* főszerepét alakító színésznő, akinek apja kínai-amerikai, anyja pedig koreai, ez év elején történelmet csinált a Golden Globe-gálán: a díj történetében először kapta meg ázsiai származású színésznőként a legjobb női alakítás díját – a vígjáték és musical kategóriában, habár maga a film csak nagy megszorításokkal nevezhető vidámnak. A történet Lulu Wang rendezőnő személyes tapasztalatain alapul, aki kínai származásúként maga is

Amerikában nőtt fel, csak úgy mint Billi, filmjének hősnője. Billi Kínában élő nagymamájáról – akivel a távolság ellenére nagyon szoros a kapcsolata – kiderül, hogy végső stádiumú tüdőrákja van. A világ több tájára szakadt nagycsalád tökéletes összhangban (és a kínai szokásoknak megfelelően) egyetért abban, hogy a haldokló elől el kell titkolni állapotát, hogy életének utolsó szakaszát ne tegye tönkre a gyógyíthatatlan betegség tudata. A kínai kezelőorvos is hibátlan gördülékenységgel vesz részt a színjátékban – csupán Billi az, aki túlzottan elnyugatiasodott már ahhoz, hogy zökkenőmentesen vegye tudomásul ezt a fura kínai tradíciót. *A búcsú* cselekménye ezután akörül forog, hogy az egyik unokának sebtében esküvőt rendeznek, ezzel adva ürügyet a család tagjainak, hogy összegyűljenek és elbúcsúzhassanak a mit sem sejtő nagymamától.

A kifejezetten elegáns vizuális kiállítású, remek ritmusérzéssel és érzékenységgel rendezett film – amely meglepően nagy sikereket aratott az amerikai moziban, annak ellenére, hogy jelentős részében mandarinul beszélnek – olyan témára reflektál, ami Amerikán kívül is egyre több helyen rezonál a nézőkkel: a diaszpóra létre, arra az érzésre, amikor két nem-otthon között keresi a gyökereit és az identitását egy második generációs kínai-amerikai. En-

nek fájdalmát és nehézségeit testesíti meg a helyzet és Billi alakja (Awkwafina valóban remek alakításában), ennek elmesélésére ürügy a nagymama betegsége.

VINCZE TERÉZ

Richard Jewell balladája

Richard Jewell – amerikai, 2020. Rendezte: **Clint Eastwood**. Írta: **Marie Brenner** írásából **Billy Ray**. Kép: **Yves Bélanger**. Zene: **Arturo Sandoval**. Szereplők: **Paul Walter Hauser** (Jewell), **Sam Rockwell** (Bryant), **Kathy Bates** (Bobi), **Jon Hamm** (Shaw), **Olivia Wilde** (Kathy). Gyártó: **Malpasso Productions**. Forgalmazó: **InterCom**. *Szinkronizált.* 129 perc.

Nyolcvan fölött Clint Eastwood elkezdett egyre élénkebben érdeklődni az amerikai kisember lelkivilága iránt, különös tekintettel a republikánus amerikai kisemberre.

Ez a körülmény a rendező személyes rokonszenve mellett azért is fontos, mert egészen más tétje van a hatalommal, az államgépezettel konfrontáló hétköznapi hős történeteinek, ha ez a hős egyébként tiszteli a tekintélyt, és rendületlenül vallja, hogy az Egyesült Államok a világ legnagyobb nemzet. Eastwood megtalálja azokat a valós figurákat, akik átlagemberként kerültek hátszerepbe, és rámutat, milyen lélekromboló hatása lehet ennek a szerepváltásnak. Az *Amerikai mesterlövész* veteránját tönkretette a katonai szolgálat, *A párizsi vonat* alkalom szülte terrorszármartót feldolgozták, ami velük történt. Richard Jewell is kis híján belerokkant abba, amikor az 1996-os atlantai olimpia idején biztonsági őrként bombát talált egy koncerten, életeket mentett a gyorsaságával, az FBI gyanúja miatt viszont a média megszélesítette, hogy ő maga tervezte ki a merényletet.

Eastwood 1986-ban indítja a cselekményt, bőven szán időt a kövérképés, magának való Jewell szinte burleszkszerű figurájának bemutatására. A konzervatív tónusú, ugyanakkor remek ritmusban mesélt történet az igazságtalanul meghurcolt kisember egyetemes kálváriájává növekszik, de állítása igazán amerikai

kontextusban éles: még egy magányos, nyugtalanító, fegyverbolond fehér férfi is lehet ártatlan. Eastwood azonban súlyos hibát vét, amikor a didaktikus, de időszerű társadalmi állásfoglalás érdekében egyszerűen meghamisítja a valóságot, és lejáratja a Jewell elleni gyanúról először cikkező napilap újságíróját. Mint utóbb kiderült, minden alapot nélkülöz az a jelenet, amelyben a riporter belsős információiért cserébe szexet ígér egy FBI-ügynöknek. Úgy tűnik, a *fake news* kísértésének olykor sem a médiamunkások, sem a hollywoodi rendezők nem tudnak ellenállni.

KRÁNICZ BENCE

Boldogságvirág

Little Joe – osztrák-brit, 2019. Rendezte: **Jessica Hausner**. Írta: **Géraldine Bajard** és **Jessica Hausner**. Kép: **Martin Gschlacht**. Szereplők: **Emily Beecham** (Alice), **Ben Whishaw** (Chris), **Kerry Fox** (Bella), **Kit Connor** (Joe), **David Wilmut** (Karl). Gyártó: **Coop99 / The Bureau / Arte**. Forgalmazó: **magyarhangya**. *Feliratos*. 105 perc.

Az eddig jórészt szerzői Adramákat rendező osztrák Jessica Hausner első angol nyelvű filmjét, a szinopszis alapján, könnyű elhelyezni a műfaji palettán. A génmódosítással kikísérletezett, „boldogságpolleneket” termelő virág története akár a fiatal Cronenberg fejéből is kipattanhatott volna, de *A testralók támadásának* motívumait sem nehéz felfedezni benne. *A boldogságvirág* egyben családi dráma is, a főszereplőnek, a virágot megtervező Alice-nek nemcsak a növénynevelő laborban zajló különös események okoznak fejfájást, de kiskamasz fia, Joe is egyre szokatlanabban kezd viselkedni.

Hausner forgatókönyve papíron felmutatja a vonatkozó horrorok és thrillerek összes kötelező elemét. A főhős

kezdetben nem veszi észre a szaporodó baljós előjeleket, hiába figyelmezteti egy kollégája, majd paranoissá válik, és mentális egészsége, valóságérzékelése is megkérdőjeleződik. Philip Kaufman klasszikusához hasonlóan *A boldogságvirág* is felkínálja magát az allegorikus olvasatnak, a mindenkit bűvkörébe vonó virág reflektálhat hétköznapi függőségeinkre, a kedélyjavító gyógyszerektől a személyes online buborékjainkig, de beszédes az is, hogy a virágot Alice a saját fiáról nevezi el, akit éppen a munkája miatt hanyagol el.

Hausner filmje valójában épp olyan bizarr kísérlet, mint a címszereplője. A műfaji paneleket úgy használja, hogy közben ki is üresíti őket. A tempó a zsánerben megszokottnál jóval lassabb, a veszély soha nem konkretizálódik, a feszültség-építőnek szánt, hangeffektusokból, kutyaugatásokból építkező zajzene ellenben szinte a teljes játékidő alatt terror alatt tartja a nézők hallójárait. Ahogy a virágról nem derül ki egyértelműen, hogy valóban átprogramozza-e az emberek agyát, úgy *A boldogságvirág* esetében is kérdéses, hogy tudatos koncepció miatt tűnik egy – az átlagnál jóval szebben fényképezett – B-kategóriás művészhorrornak, vagy csak a rendező becsülte túl saját kvalitásait.

BASKI SÁNDOR

Szex és pszichanalízis

Sibyl – francia, 2019. Rendezte: **Justine Triet**. Írta: **Arthur Harari** és **Justine Triet**. Kép: **Simon Beaufills**. Szereplők: **Virginie Efira** (Sybil), **Adèle Exarchopoulos** (Margot), **Gaspard Ulliel** (Igor), **Sandra Hüller** (Mika). Gyártó: **Les Films Pelléas / Scope Pictures**. Forgalmazó: **Cirko Film Kft. Feliratos**. 100 perc.

Sibyl negyvenes éveiben járó pszichológus, két gyerek anyja, szeretetben élő feleség és testvér. Ráunva hivatására éppen pácienseit készül kipenderíteni, hogy regényírásban foghasson. Igyekszik leszámolni alkoholproblémáival és múltjának fel nem dolgozott sötét időszakaival is. Kitérjesedésének szentelt életszakaszának kapujába azonban

váratlanul toppan be a labilis idegállapotú fiatal színésznő, Margot, aki kétségbeesésével saját fiataalkori önmagára emlékezteti, így fel is tépi a pszichológusnő be nem gyógyult sebeit. A lobbanékony és sérülékeny színésznő pályakezdőként hatalmas kiugrási lehetőséget kap, amikor filmbéli partnere lehet annak a sármos színésznek, akivel viszonyt folytatott. Margot azonban teherbe esett a férfitől. Sibyl kapva kap a lehetőségen, hogy etikailag megkérdőjelezhető módon ugyan, de páciense drámáját szöjje bele leendő könyvébe.

A rendező, Justine Triet azonban nem éri be ennyi bonyodalommal, drámáinak vélt párbeszédek és fordulatok sokaságát petárdákként szórja szét. Mintha abban próbálná megtalálni rendezői kvalitásait és filmje esszenciáját, hogy a felsorakoztatott – máskor remek – színészek ijedten ugráljanak a sorozatos durranások elől. Sibyl testvére a film az egyetlen működő és üdítő karaktere, aki saját unokaöccsét arra tanítja, hogyan tudja elnyerni anyja figyelmét némi föllendítés és manipulálás árán. Ezt a készséget a rendező még nem sajátította el. Sibylt tíz hónappal később, miután befejezte regényét, kiegyensúlyozottan és derűsen látjuk

viszont, hogy summázza története tanulságát, miszerint az élet nem más, mint egy fikció, amit mindenki saját kedve szerint megírhat és újraírhat. Justine Triet filmje ugyan a tavalyi Cannes-i Filmfesztivál versenyprogramjában szerepelt, de azért mélyanalízisnek ennyi kevés.

PAZÁR SAROLTA

Az átok háza

The Grudge – amerikai, 2020.
Rendezte: **Nicolas Pesce**. Írta: **Jeff Buhler** és **Nicolas Pesce**. Kép: **Zachary Galler**. Zene: **The Newton Borthers**. Szereplők: **Andrea Riseborough** (Muldoon), **Demián Bichir** (Goodman), **John Cho** (Spencer), **Jacki Weaver** (Lorna), **John J. Hansen** (Burke). Gyártó: **Screen Gems / Ghost House**. Forgalmazó: **Szinkronizált**. 94 perc.

A *Ju-on* univerzumból táplálkozó *Az átok háza* nem tartozik a felesleges remake-ek közé, ahogy nem volt az a széria előző amerikai újrafilmje, a 2004-es *Átok*, Takashi Shimizu önremake-je sem – noha *A harag* 2002-es alapfilmje dúskál a határos ötletekben, epizodikus, a fejezeteket a legizgalmasabb pillanatnál félbeszakító dedramatizált szerkezete, valamint a túlzó japán színjátszás a nyugati nézőknek kevésbé vonzó. Az időközben tucatszámú filmből, (kép)regényekből és videójátékból álló világgá bővült *Ju-on* franchise erős

mémjeivel szinte kiált az újrahasznosításért, így nem is lehet igazán kizsákmányolásnak tekinteni az újabb amerikai verziót. *Az átok háza*, mintegy bizonyítékul a *Ju-on*-ban fellelhető kulturális gének rendkívüli életképességére, úgy használja az ismerős képeket, hogy tematikailag teljesen eltávolodik az eredeti filmtől. Itt már nyoma sincs *A harag* Kayakójának és Toshiójának, és nem derül ki, kihez köthető az az átok, amit a sztori elején egy Fiona nevű ápolónő hoz magával Japánból az Egyesült Államokba.

Ugyanakkor a történetmesélésben az egyetlen központi figurára koncentrálok, lineáris *Átok*-filmekről eltérően *Az átok háza* visszanyúl az eredeti *Harag* mozaikszerű szerkezetéhez, csak itt négy, más-más időben játszódó, különböző sztori között ugrálunk – ezeket azonban szorosan összeköti egy nyomozás, sőt valamennyire a nyomozást vezető rendőrnő, egy egyedülálló anya alakjában főhőst is kap a film. Az erős kisugárzással rendelkező színészeket (Andrea Riseborough, Demián Bichir) mozgató, komótos tempóban haladó, atmoszféradús alkotás ígéretesen indul, mivel az örökölt kísértetházás történetet az utóbbi években felbukkanó anyahorrorral vegyíti. A zárlat azonban nélkülözi a *Babadook*

vagy *A gyermek* szellemes megfejtését, a meggyőző színészi játék pedig nem teremt összetett karaktereket, így végül maradandó élmény helyett csak egy közepes ijesztgetést kapunk.

VAJDA JUDIT

Árok

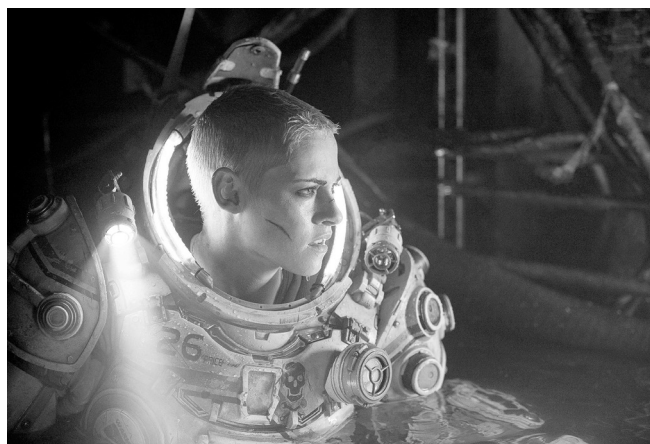
Underwater – amerikai, 2020.
Rendezte: **William Eubank**. Írta: **Brian Duffield** és **Adam Cozad**. Kép: **Bojan Bazelli**. Zene: **Marco Beltrami** és **Brandon Roberts**. Szereplők: **Kristen Stewart** (Norah), **Jessica Henwick** (Emily), **Vincent Cassel** (A kapitány), **Gunner Wright** (Lee). Gyártó: **20th Century Fox / Chernin Entertainment / TSG Entertainment**. Forgalmazó: **Forum Hungary**. Szinkronizált. 95 perc.

William Eubank az elmúlt évtizedben a számlálót taposta: csendes független produkciók (*Szeretet*, *The Signal*) révén igyekezett elsajátítani a direktori szakma fortélyait, hogy aztán ráforduljon a célgyenesre. Friss munkája, az *Árok* a korábbiakhoz képest óriási tőkéből forgott, hollywoodi infrastruktúrával, a fedélzeten két A-listás színészszel – a végeredmény mégis kétes értékű. Az *Árok* nem is önálló darabként, inkább ezerszínű mozgóképes mémként érdemes a figyelemre. Műfajilag eleve keresztpozíciójú alkotás: a mélytengeri katasztrófafilm, a horror és a science fiction fonódik össze benne

szinte szétszálazhatatlanul, ráadásul Eubank a cselekmény motívumait és fordulatait negyven esztendő filmtörténetéből gyúrja össze. Cítálja *A nyolcadik utas: A halált*, *A mélység titkát*, Cuarón *Gravitációját*, sőt Daniel Espinosa *Élet* című dolgozatát is, miközben a cérnavékony történet – néhány mélytengeri kutató egy földrengés következtében a víz alatt reked, ahol emberhúsrá éhes szörnyekre bukkannak – csak alibi a csillogó, mégis B-kategóriás látványorgiához.

Sajnos az *Ároknál* a dramaturgiai szerkezet is recsegropog. Eubank – stílszerűen – már az első öt percben a mélyvízbe dobja nézőit: expozícióra voltaképp nincs idő, rögvest egy izzasztó akciójelenet kellős közepén találjuk magunkat, ám a kezdetől toronymagasra srófolat feszültségnek a továbbiakban nem jut tér a növekedésre. Ezt egyébként a primitív hatásesszők is meggátolják: a szív-szélhűdést célzó sokkeffektek, menetrendszerű *jump scare*-ek éppoly zavarók, mint a követhetetlenül szapora vágások, s a rángatózó kamera. És bár a karakterek is merő papírmásék – a bölcs kapitánytól az izgága mókamesterig –, Eubank egy elegáns, kompromisszummentes zárlattal frappírozza közönségét, felcsillantva a reményt, hogy ennél sokkal több is lakozik még benne.

KOVÁCS PATRIK

Macskák

Cats – amerikai, 2019. Rendezte: Tom Hooper. Írta: Lee Hall és Tom Hooper. Kép: Christopher Ross. Zene: Andrew Lloyd Webber. Szereplők: Francesca Hayward (Victoria), Robbie Fairchild (Munkustrap), Idris Elba (Macavity), Judi Dench (Old Deuteronomy), Jennifer Hudson (Grizabella). Gyártó: Amblin Entertainment / Working Title Films. Forgalmazó: UIP-Duna Film. Szinkronizált: 110 perc.

TS. Eliot játékos és nonszensz, gyerekeknek szóló verses levélgyűjteménye, a *Macskák könyve* 1930-as évekbeli megjelenése óta nagy népszerűségnek örvend mind a műfordítók, illusztrátorok, mind a színházi alkotók körében. Az allegorikus műből készült Andrew Lloyd Webber-musicalt a Broadway és a West End legtöbbet játszott darabjai között tartják számon, és most adaptálták először filmre, leszámítva egy 1998-ban, videóra rögzített előadást. A *nyomorultakkal* musical-terepen is kipróbált, *A király beszédével* pedig komoly közönségsikert elért szerzőt, Tom Hoopert a rendezői székbe ültetni, a főbb szerepekre pedig olyan sztárokat válogatni, mint Judi Dench és Idris Elba önmagában talán jó döntés lehetett volna. A film mégis óriási bukás lett, elsősorban,

mivel az eredetileg rajzfilmenek szánt mozgókép végül egy CGI-al nem túl igényesen feltuningolt élőszereplős mozi lett, melyhez Webber még új dallamokat is hozzátoldott, ráadásul Hoopernek nem sok hozzáadott ötlete volt a látványos jelenetek és az éneklő fejek ügyes lefilmezésén túl.

Tény, hogy az elsőre cukinak látszó, családi szórakozásnak is kiváló musical (és az eredeti mű) valójában nem is olyan könnyű falat. Maga a macskabőrbe bújtatott ember bizarr ötlete azonban nem a mostani film találmánya, mint ahogyan a darab alapvetően komor, baljóslatú atmoszférája és témái sem, amelyeket a mozi szintén hűen megőrzí. Nagyobb probléma, hogy a legtöbb dal a mostani, átdolgozott változatban sokkal kevésbé fülbemászó, mint a színpadi változatoknál. Mefisztulész apró ötletekkel telepakolt, vontatott jelenete például teljesen lendületét veszítette. Ugyanakkor a filmnek vannak tagadhatatlan erői: a digitális kosztümök nagy része szellemes, a legtöbb színészi alakítás kiemelkedő, még ha nem is mindenki olyan önreflektív, mint Rebel Wilson, énekel-táncol úgy, mint Taylor Swift vagy épp a Royal Ballet művésze, mint Francesca Hayward.

KOVÁCS KATA

Bad Boys: Mindörökké rosszfiúk

Bad Boys for Life – amerikai, 2020. Rendezte: Adil El Arbi és Bilall Fallah. Írta: Joe Carnahan és Peter Craig. Kép: Robrecht Heyvaert. Zene: Lorne Balfe. Szereplők: Will Smith (Mick), Martin Lawrence (Marcus), Vanessa Hudgens (Kelly), Alexander Ludwig (Dorn), Charles Melton (Rafe). Gyártó: Columbia Pictures. Forgalmazó: InterCom. Szinkronizált: 125 perc.

Az 1995 nyarán bemutatott *Bad boys – Mire jók a rosszfiúk?*, amellel, hogy említésre méltó zsánertörténeti húzásként két afroamerikai rendőrt tett főszereplővé egy blockbusternek szánt (és komoly kasszasikernek bizonyult) jópofa, dögös *buddy movie*-ban, a főszereplők, Will Smith és Martin Lawrence, no meg Michael Bay mozis karrierjének is erős (kezdő)lökést adott. A nyolc évvel későbbi, ultraerősza-kos, túlpörgetett és rettentő hosszú folytatás után aztán időről időre felröppent a hír, hogy visszatérhetnek a nagydumás miami kopók, de hol a sztárok kérezték magukat, hol pedig rendező nem akadt a projektre.

Bay időközben egyfajta iskolát teremtett arcátlanul giccses, önimádó klipes stílusával, és a *Mindörökké rosszfiúk*-ban talán azért vállalt színészi cameót, hogy ezzel is „hitelesítse” a belga direktor-páros, Adil El Arbi és Bilall Fallah munkáját. Mert nem is lehet kérdés, hogy a *Bad Boys* harmadik része – ahogy mostanában sűrűn megesik –, egyszerre igyekszik kiszolgálni a nézők nosztalgikus vágyait, és új életet lehelni egy régi franchise-ba. Faramuci módon többek között éppen azzal, hogy mindenféle hitelesség nélkül próbál viccelődni karaktereinek korával. A *Mindörökké rosszfiúk* válságtermék, méghozzá elsősorban Smith karrierválságának terméke (Lawrence-t mintha kevésbé érdekelné ez az egész). Hangos, gyors, otromba kínlődás, amely elsősorban arról szól, hogy egyik főszereplője végre visszakapaszkodjon az abszolút hollywoodi élvonalba. Ráadásul – bár nyilván véletlenül – bizonyos fordulatai kínosan rímelnek Smith legutóbbi kudarcára, a *Gemini Man*-re, amely legalább technikailag próbált valami érdekességgel szolgálni. Még ha alaposan bele is bukott a kísérletbe.

KOVÁCS GELLÉRT

